

Kell-e még félnünk Istentől?

2026.09.27.

Suhai György

Úgy érzem, itt valamit nagyon benéztünk! Olyan sokat beszéltünk Isten kegyelméről, szeretetéről, jóságáról (helyesen!), hogy közben szinte teljesen megfeledkeztünk egy másik legalább ennyire fontos jellemvonásáról, az Isten félelméről.

Tisztában vagy vele, hogy nekünk egy félelmetes Istenünk van?

„Mert az Úr, a ti Istenetek... nagy, hatalmas és félelmetes Isten” (5Móz 10,17).

„Félelmetes vagy, ki állhat meg előtted?” (Zsolt 76,8)

A mennyei seregek, Isten trónja körül is ilyen félelmetesnek látják Istent: „Igen rettenetes Isten ő a szentek tanácsában és félelmetes mindazoknak, akik körülötte vannak” (Zsolt 89,8) – ez a hiteles, valós kép Istenről. Így látják őt azok, akik az ő közvetlen jelenlétében vannak. Ilyen látványt és hatást kelt az angyalokban a „minden kegyelem Istene” (1Pét 5,10)!

- Az az ószövetség Istene! - jajdulsz fel most.

- Igen, de azt is olvassuk róla, hogy ő nem változik, „tegnap és ma és mindörökké ugyanaz” (Zsid 13,8). „Ő benne nincs változás sem változásnak árnyéka.” (Jak 1,17). „Mert a mi Istenünk emésztő tűz” (Zsid 12,29).

- De a 2Tim 1,7-ben az áll, hogy az Isten „nem a félelem lelkét adta nekünk hanem az erőnek szeretetnek és józanságnak lelkét!” A Jn 1,18-ról nem is beszélve: „A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben”!

- Igen, de ezek az Igék a rossz, mondhatjuk úgy is, hogy a hitetlenségből fakadó vagy démoni félelemről (a félelem lelkéről) szólnak, egyfajta gyötrő, kízó, pusztító, megbénító félelemről. Ez egy rossz félelem.

De van jó félelem is! Például, ha azt látod, hogy beléd akar jönni egy kocsi, nagy sebességgel, akkor nagyon helyes, hogy félsz, hogy megrettenesz. Ez a helyes reakció! Mert ez a félelem fog arra késztetni, hogy félre rántsd a kormányt. „A bölcs fél a rossztól, és elkerüli” (Péld 14,16). Vagy, amikor az erdőben puskalövést hallasz és megijedsz és gyorsan a földre dobod magadat vagy beugrasz egy fa mögé. Vagy amikor valaki azt kiáltja: „Vigyázz, dől a fa!” és ijedtedben azonnal futásnak eredsz. Ez is egy nagyon jó félelem. Akkor lenne baj, ha nem ijednél meg, ha nem félnél egy cseppet sem egy-egy ilyen vészhelyzetben. Az más dolog, hogy nem szabad hagyni, hogy eluralkodjon rajtad és teljesen lebénítson ez a félelem.

A rossz félelem általában bizalmatlanságból vagy hitetlenségből ered. Ilyen pl. a jövőtől való félelem, az attól való félelem, hogy Isten nem fogja beváltani az ígéreteit, nem fog tudni gondoskodni rólad, nem lesz mit enni, nem lesz miből élni, hogy nem lesz munkád, vagy hogy megbetegszel (az egészséged elvesztésétől való folyamatos félelem).

Rossz félelem az emberektől való félelem is, az emberek véleményétől az emberek elutasításától, kritikájától való félelem. Rossz az is, amikor valaki fél a sötétben (ez is lehet démoni eredetű). Rossz félelem a vallásos ember Istentől való félelme, azaz a vallás istenétől való félelem, ami a törvény kegyetlen rendszerében akar tartani bennünket és az éppen aktuális cselekedeteinktől teszi függővé az Isten szeretetét és hozzánk való viszonyulását. Ettől szabadulnunk kell! Erre a negatív félelemre utal a Lk 1,74: „hogyan ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk Neki [Istennek]”.

Az Isten félelme azonban egy jó félelem. Egy kíváncsi, „tisztá” félelem, amire mindannyiunknak vágyakoznia kellene és amelynek ismeretére minden hívőnek el kellene jutnia.

„Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké.” (Zsolt 19,10)

„Féljétek az Urat, ti, szentjei, mind!” (Zsolt 34,10)

Mi az Isten félelme?

Istent félni azt jelenti, hogy folyamatosan annak tudatában élek, hogy Isten Isten és én nem vagyok az! Ő a Teremtő, én a teremtmény. Ő a Fazekas én az agyagedény. Az, hogy Isten szóba áll velem, legalább akkora csoda, mintha a fazekas szóba állna az agyagedénnyel. És nem csak szóba áll velem a Fazekas, hanem úgy döntött, hogy lelket ad az agyagedénybe, isteni méltóságra emeli és bensőséges kapcsolatba lép vele. Istent félni azt jelenti, hogy folyamatosan számolok ennek a hatalmas, felfoghatatlan Istennek a valóságával és jelenlétével és félelmetesen csodálatos voltaival: „félelmetesen csodálatos, hogy megteremtettél” (Zsolt 139,14). Ez egyszerre jelent óriási biztonságot, Isten gyermekeként és óriási felelősséget. Én ezt az Istent képviselem! Én ennek a hatalmas, félelmetes Istennek vagyok a Krisztusban helyreállított képmása.

Teljes hódolat, teljes alázat, teljes önátadás, önmagam teljes kiüresítése. Ez az, ami őt megilleti a részemről. Ő minden és mindenem az övé, mindent Tőle kaptam, mindennel ő rendelkezik és azt csinál velem, amit akar. Mint a fazekas az agyaggal. Ő adta nekem az életet, nélküle halott vagyok, semmi vagyok. Nem is léteznék, ha ő nem akarta volna. Ezt jelenti az Isten félelme. És ez az, amiről kínosan hallgatunk,

nehogy véletlenül meggyengítsük az Isten kegyelméről, feltétel nélküli szeretetéről szóló szintén nagyon fontos bibliai tanítást.

Pedig a kettő nem zárja ki egymást! Sőt, nem is tudom igazán értékelni, sem felfogni az Isten kegyelmét az Isten félelmének ismerete nélkül.

„Az őt félőkben gyönyörködik az ÚR, akik kegyelmében reménykednek.” (Zsolt 147,11) – egyszerre igaz a kettő! Az őt félők azok, akik igazán tudnak az Úr kegyelmében bízni. Ezek az emberek gyönyörűséggel töltik el a mennyei Atyát. Csak akkor fogod tudni igazán értékelni, nagyra becsülni Isten kegyelmét, ha belerendültél már abba, hogy mennyire súlyos volt a bűnöd, a lázadásod Istennel szemében és hogy a te „ügyedet” nem a „sarki fűszeres” és még csak nem is egy földi bíróság tárgyalta, hanem a legfelsőbb Bíróságon, a világegyetem Ura és teljhatalmú Bírója előtt zajlott a tárgyalás, aki az Élet és Halál Ura. És te ott, ezen a tárgyaláson, a Legfelsőbb, legrettegettebb Bíró által kaptál kegyelmet! Amíg nem remeg bele a szíved abba, hogy Kicsoda mentett fel téged az ítélet és az örök kárhozat alól, addig nem fog tudni beleremegni a szíved az ő kegyelmébe sem.

Ézsaiás arról prófétál, hogy eljön majd az a nap, amikor az „**ÚR félelme lesz a kincse**” Isten népének (Ézs 33,6)! Ez lesz a legdrágább, legnagyobb kincs, „A kincs”, amit Istentől kapunk, a Megváltásnak köszönhetően, amit Isten ültet majd az ő gyermekei szívébe! Ez az egyik legfontosabb ígéret az új szövetség időszakára nézve: „Népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek. És egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor. Örökkévaló **szövetséget kötök** velük, nem fordulok el tőlük, és jót teszek velük; **az én félelmemet adom a szívükbe**, hogy ne távozzanak el tőlem.” (Jer 32,38-4)

Ézsaiás azt írja, hogy nem csak Isten népének (nekünk) lesz ez a legdrágább kincse, hanem az eljövendő Messiásnak is! „Az ÚR lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, **az ÚR ismeretének és félelmének lelke. Az ÚR félelme lesz a gyönyörűsége.**” (Ézs 11,2-3). Ez azért mindenképp elgondolkodtató. Sok mindenben gyönyörködhetne a Messiás: a bölcsességben, tanácsban, erőben vagy az Úr ismeretében, de ő mégis az Úr félelmében gyönyörködik (leginkább?). Neked melyik tetszik a legjobban? Te melyik jellemzőjét választanád az Úr Lelkének?

Ez a prófécia azért is fontos, mert innen tudhatjuk meg, hogy ez a hétszeres Lélek szállt le és nyugodott meg, az Úr félelmében gyönyörködő Jézuson, a bemelegítésekor. És figyeld meg, hogy épp akkor hangzik fel a jól ismert atyai szózat a mennyből: „ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”, amikor leszáll rá a Szentlélek, azaz az Úr félelmének Lelke. Tehát egy kölcsönös gyönyörködés köti össze az Atyát a Fiúval. A Fiú gyönyörködik az Isten félelmében, az Atya pedig gyönyörködik az ő félelmében gyönyörködő szeretett Fiában. Gondoltad volna, hogy ebben a dologban is ilyen mély kapcsolódás van az Atya és a Fiú között? Félelmetesen mély ez

a kölcsönös szeretet és gyönyörködés az Atya és a Fiú között. És ha ez igaz a Fiúra, t.i., hogy az Úr félelme az ő gyönyörűsége, akkor hogyan lenne igaz ez ránk is!

Nemcsak az ószövetség, hanem az újszövetség is zavarba ejtően sokat beszél az Isten félelméről. Egyszerűen nem lehet figyelmen kívül hagyni sem nagyvonalúan félresöpörni ezt a nagyon fontos jellemvonását és nélkülözhetetlen elemét a hívő életnek és az Istennel való kapcsolatunknak. Meg merem kockáztatni, hogy valódi Isten félelem nélkül nem is élhetünk teljesértékű hívő életet.

Vegyük hát sorra az erről szóló legfontosabb bibliai Igét, a teljesség igénye nélkül!

„Aki az URat féli, annak erős oltalma van” (Péld 14,16) – hiszen a világ leghatalmasabb, legfélelmetesebb lényé vigyáz ránk. A Károli úgy fordítja, hogy „az Úr félelmében erős a bizalom”. Vagyis az Úr félelme csak még erősebbé teszi az Istenbe vetett bizalmat, azaz a Tőle való függésünket, a Neki való teljes kiszolgáltatottságunkat.

„Az ÚR félelme az élet forrása” (Péld 14,27) – ebből fakad az igazi élet. Vagy, ebből igazi élet fakad, nem csak egy felszínes, céltalan, önmagam körül forgó élet, hanem valódi Élet! Ez az Élet jelent meg Krisztusban, aki gyönyörködött az Úr félelmében. És ez az Élet van bennünk, ha már újjászülettünk. Hogy is hiányozhatna belőlünk ugyanaz az istenfélelem, ami Krisztusban volt, ha bennünk van az ő Élete?

„Könyörület és hűség törli el a bűnt, és az ÚR félelme tart távol a gonosztól.” (Péld 16,6). Egyre inkább úgy gondolom, hogy sokan (keresztyének is) azért veszik félvállról a bűnt, a kegyelemre és Isten feltétel nélküli szeretetére hivatkozva, mert hiányzik belőlük az istenfélelem. A kegyelem az, ami megbocsátja és eltörli a bűnt, de igazán az Úr félelme képes távol tartani azt tőlünk!

Nemrég olvastam egy népszerű, „sikeres” amerikai evangélistáról, aki súlyos anyagiakkal való visszaélése miatt börtönbe került. A következőket nyilatkozta a helyzetével kapcsolatban: „ez a börtön nem Isten ítélete volt az életem felett, hanem az ő irgalma. Ha tovább haladtam volna azon az úton, amelyen jártam, örökre a pokolban végeztem volna... 'Mikor múlt el a Jézus iránti szereteted?' – kérdezte John... 'Nem múlt el a Jézus iránti szeretetem..., én egész idő alatt szerettem Jézust.' Szünetet tartott, majd így folytatta: 'De nem volt bennem istenfélelem... Szerettem Jézust, de nem féltem az Istent... amerikaiak milliói élnek hozzám hasonlóan: szeretik Jézust, de nem félik Istent.'”¹

¹ John Bevere, *Az Isten félelme* (Magyar Keresztyén Alapítvány, 2024), 101-102.

„A bűnös ember szíve mélyén ott suttog a bűn. Nincs istenfélelem a szemei előtt.” (Zsolt 36,2) – az Isten nélkül élő ember nem számol az Isten félelmével, nem ismeri azt, súlytalan számára a szent, hatalmas és félelmetes Isten véleménye, jelenléte.

„A gonosz hamissága felől így gondolkozom szívemben: nincs őelőtte istenfélelem; Mert azzal hízeleg önmagának, hogy **bűnözhet** és gyűlölködhét.” Zsolt 36,2

Ezt gondolhatta magában ez az evangélista is.

„Ne tartsd bölcsnek magadat; féld az Urat, és kerüld a rosszat!” Péld 3,7

„Féljétek az Urat, ti, szentjei, mind, mert akik őt félik, azok nem szenvednek hiányt... akik az Urat keresik, nem nélkülöznek semmi jót.” (Zsolt 34,10-11) – az Urat félők nem mások, mint az Urat keresők. Azaz mindenben őt keresik, minden lépésüknél az Úrra figyelnek, vele egyeztetnek, Tőle kérdeznek. Semmit sem akarnak nélküle csinálni. Mindenben kikérik a véleményét, vezetését, tanácsát. Komolyan veszik, hogy Ő a Csodálatos Tanácsos.

„Féljen az Úrtól az egész föld! Rettegjen tőle a földkerekség minden lakója!” (Zsolt 33,8) – ismerje el és ismerje meg az ő végtelen nagyságát, hatalmát! „Féljenek téged, amíg csak Nap és Hold lesz nemzedékről nemzedékre!” (Zsolt 72,5) – ez a parancs meglehetősen örökérvényűnek tűnik. „Félik majd az ÚR nevét a népek és a föld minden királya a te dicsőségedet” (Zsolt 102,)

„Az Úr félelme az ismeret kezdete” (Péld 1,7) - az igazi, mély Isten-ismeret megszerzésének is az istenfélelem az előfeltétele! Ezzel a felütéssel indít a bölcsességirodalom egyik legfontosabb könyve. Egy másik helyen az áll, hogy „A bölcsesség kezdete az Úr félelme” (Péld 9,10). Ez tehát az alapja minden Istenről és Istentől jövő ismeretnek és bölcsességnek, azaz az Isten valódi megismerésének. E nélkül lehetetlen Istent megismerni. Az istenfélelem hiánya, ami a mai nyugati evangéliumi keresztyénségben tapasztalható egy torz, felszínes, egyoldalú istenképhez és torz kegyelemszemlélethez vezet.

Az egyik legerőteljesebb megnyilvánulása ennek a torzításnak az, amikor valaki azt hangoztatja, hogy akárhányszor vétkezel, Isten úgy is megbocsát, a kegyelem minden bűnünkre elég. Ez a kegyelemfelfogás (hiperkegyelem?) egyfajta könnyelmű, megengedő, elnéző magatartást eredményez a bűnnel szemben, mint ahogy a fenti evangelizátor esetében is láttuk. Ettől még a megtúrt bűn ugyanúgy tönkretesz és elpusztít, hiába van bűnbocsánat. Ezt nevezem olcsó kegyelemnek és felszínes bűnértelmezésnek. Mert aki így gondolkodik, az nincs tisztában sem a bűn pusztító hatásával, sem a bűn súlyával, hogy mennyire gyűlöli Isten a bűnt, mennyire nem tűri meg az ő szentsége a bűn jelenlétét, a hívő ember életében sem.

Ez a mélyebb, valóságosabb bűn ismeret és bűngyűlölet csak is az Isten félelméből fakadhat: „az Úr félelme a gonosz gyűlölése” (Péld 8,13)! Hogyan is tudnék, a szent Isten

gyermekként elnéző lenni azzal a bűnnel, amit az én Atyám gyűlöl? Úgy, ha nincs bennem istenfélelem, ha félreismerem az én Atyámat. Ha Istennek csak a kegyelmét ismerem, de nem ismerem az ő félelmét. Mert ha ismerném, akkor én is gyűlölném a bűnt és azért a kegyelemért kiáltanék, ami nemcsak elfedezi, nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem képes megszabadítani is engem a bűntől. Ugye érthető ez a különbség?

Az istenfélelem és a bűn ki kell, hogy zárják egymást! A megtúrt bűn, a bűnhöz való könnyelmű viszonyulás tehát az istenfélelem hiányát jelzi.

Az istenfélelem gyógyulást hoz! „Féld az Urat és kerüld a rosszat! Egészség lesz ez testednek és megújulás csontjaidnak” (Péld 3,7-8). „És nektek, akik félitek nevemet, föltámad az igazság napja. Szárnyai alatt **gyógyulás** lesz” (Mal 4,2) - nem csak távol tart a bűntől, nem csak a bűnnel szemben tesz ellenállóvá, hanem a betegséggel szemben is! Az Úr testi gyógyulást és egészséget, hosszabb, minőségi életet is ígér azoknak, akik őt félik. Nem csodálatos!?

„A Úrnak félelme **hosszabbítja meg a napokat**, az istentelennek pedig megrövidülnek az évei.” Péld 10,27

Az istenfélelem szabadulást hoz! „Bizony közel van szabadítása az őt félőkhöz.” (Zsolt 85,10).

Az igazi imádattal teli dicsőítés is az Úr félelméből fakad: „ti, akik félitek az Urat, dicsérjétek őt!” (Zsolt 22,24) – mondhatnánk úgy is, hogy csak azok tudják igazán dicsérni Istent, akik félik is őt!

„Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az utat, amelyet választania kell...” (Zsolt 25,12) – az istenfélelem az Istentől való vezetettség előfeltétele is. Azok számíthatnak igazi, személyes, konkrét vezetésre az Úrtól, akik félik őt, azaz akik valóban számolnak vele és kíváncsiak az ő véleményére, akaratára az életük minden területére nézve. Akik számára súlya van Isten Szavának, azoknak fog útmutatást adni és azt is ígéri, hogy „...annak lelke megmarad a jóban/jóllétben lakik” (Zsolt 25,13). Csak az vezethető, aki féli az Urat. Az ilyen embert még a legrejtettebb titkaiba is beavatja az Úr: „Az Úr titka azoknál van, akik őt félik, és szövetségével oktatja őket” (Zsolt 25,14).

Rendkívüli angyali védelmet ígér Isten az őt félőknek, a világ legjobb 24 órás őrző-védő szolgálatát: „Az Úr angyala őrt áll az őt félők mellett és megszabadítja őket [a gonosztól]” (Zsolt 34,8) „Zászlót emeltél a téged félőknek, hogy megmenekülhessenek az íj elől.” (Zsolt 60,6)

Nem véletlenül kiált föl Dávid így: „Mily bőséges a te jóságod, amelyet a téged félőknek tartogatsz!” (Zsolt 31,19). „Féljétek az Urat, ti szentjei! Mert akik őt félik, azoknak semmiben sincs fogyatkozásuk...akik az Urat keresik, nem nélkülöznek semmi jót” (Zsolt 34,10,11). Óh, mennyi áldást tartogat Isten az őt félőknek!

„Íme, így **nyer áldást** az a férfi, aki féli az Urat!” Zsolt 128,3-4

„**Megáldja** azokat, akik félük az Urat, kicsinyeket és nagyokat.” Zsolt 115,13

Ki akarna kimaradni ezekből az áldásokból? Nem véletlenül buzdítja Mózes is erre a népet: „féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy **jó dolgunk legyen** egész életünkben, s **életben tartson minket** az Úr, ahogy ez máig is van.” (5Móz 6,24)

Különösen is kedvesek az Úrnak az őt félők imádságai: „Kérlek, Uram, füled legyen figyelmes [...] szolgálid könyörgésére, akik **kedvüket lelik** abban, hogy félük nevedet...” (Neh 1,11)

Az ő nevük külön fel van jegyezve Isten nyilvántartásában: „Beírták színe előtt emlékeztetőül egy könyvbe azokat, akik félük az Urat, és **megbecsülik a nevét.**” (Mal 3,16)

Az őt félők nagyon kedvesek Isten előtt: „minden népben **kedves előtte**, aki őt féli, és igazságot cselekszik.” (Apcsel 10,34-35)

„A bölcsesség kezdete az Úr félelme; józan eszű mindaz, aki eszerint él, és **dicsérete megmarad mindvégig.**” (Zsolt 111,10)

De az istenfélelem nem hull csak úgy magától az ölünkbe. Nem spontán alakul ki bennünk. Ezt keresünk, kérünk, tanulunk kell! „Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az Úr félelmére.” (Péld 34,12). Ez volt még Izráel mindenkori királyának is a legfőbb küldetése: „tanulja [a király] félni az Urat, a te Istenedet, hogy **megtartsa e törvény minden ígését** és e rendelkezéseket, és aszerint cselekedjék.” (5Móz 17,18-19)

Hát mennyivel inkább kell nekünk is törekednünk az istenfélelmre! Ebben is növekednünk kell, Isten segítségével, csakúgy, mint a kegyelemben, a szentségben vagy az elménk, a gondolkodásunk megújításában (Rm 12,1). Az istenfélelem is az újember része, amit fel kell öltözzünk, miközben levetközzük az óember régi, rossz félelmeit. Ez egy szívós, kemény küzdelem. Hitharc! A büszkeségünk legyőzéséért, önmagunk Isten előtti teljes megalázásáért, önmegtagadásáért, az akaratunk és gondolataink Isten akaratának való teljes megadásáért. Kérünk kell! Akarnunk kell! Vágyakoznunk kell az istenfélelemre. Csak az Úr tud ilyen vágyat ébreszteni.

„Fiam! Ha megfogadod beszédeimet és parancsaimat magadba zárod; ha füled figyel a bölcsességre és megértésre hajlik a szíved; igen, ha bölcsességért kiáltasz és értelemért emeled föl szavad; ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod, **akkor megérted az Úr félelmét** és eljutsz Isten ismeretére.” (Péld 2,1-5) – íme az istenfélelemhez vezető út! Érzed, tapasztalod az istenfélelemért folytatott küzdelem valóságát? Küzdesz egyáltalán az Isten félelméért? Vagy csak sordódsz?

Kérd te is: „Taníts engem utadra, Uram, hogy igazságodban járhaszak és teljes szívvel féljem nevedet!” (Zsolt 86,11). Isten teljes szívből való imádata indítja erre a kérésre Dávidot: „Nincsen, Uram, hozzád hasonló az istenek között és nincs műveidhez hasonló sem! Eljön minden nép, amelyet alkottál, leborulnak előtted, Uram és dicsőítik nevedet. Mert nagy vagy te és csodálatos dolgokat művelsz. Egyedül csak te vagy Isten! Taníts engem utadra, Uram, hogy igazságodban járhaszak és teljes szívvel féljem nevedet! Magasztallak, Uram, Istenem, teljes szívemből és örökké dicsőítem nevedet!” (Zsolt 86,8-12). Az Isten félelme mindig az Isten igaz imádatában gyökerezik, ebből fakad, ebbe van ágyazva. Ha nincs istenimádat a szívemben, akkor nem lesz benne istenfélelem sem.

A mennyei seregek, Isten trónja körül is ilyen félelmetesnek látják Istent: „Igen rettenetes Isten ő a szentek tanácsában és félelmetes mindazoknak, akik körülötte vannak” (Zsolt 89,8) – Így látják őt azok, akik az ő közvetlen jelenlétében vannak. Ilyen látványt és hatást kelt az angyalokban a „minden kegyelem Istene” (1Pét 5,10)! És ez a felkiáltás is az Isten dicsőítésébe, imádatába van ágyazva: „Uram, hűséges szeretetedről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet. Mert ezt mondom: örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég...” (Zsolt 89,2-től). Félelmetes, hogy milyen kegyelmes ez az Isten! Isten kegyelme, szeretete és félelme nem zárja ki egymást! Sőt, egyiket sem tudom igazán értékelni, átvenni a másik nélkül. Csak bennünk van zavar és értetlenséggel vegyes viszolygás Isten félelmével szemben. Vagy kegyelem van vagy félelem! – gondolják sokan. De a bibliai szerzők sem így gondolkodtak Istenről: „Mert nagy az Úr, méltó, hogy dicsérjék, félelmetesebb minden más (bálvány)istennél!” (Zsolt 96,4). És ez azt jelenti, hogy nekünk van szükségünk látás-korrekcióra! Itt az ideje, hogy a Bibliához igazítsuk az istenképünket!

Így lesz számunkra is valósággá a 91. Zsoltár híres ígérete: „Nem kell félned az éjszakai rettentéstől...” (Zsolt 91,5), sem emberektől, sem démonoktól, sem a jövőtől, sem a jelenlegi fenyegetéstől, sem az üldöztetéstől, sem semmi mástól, amitől a világ fiai félnek, akik nem ismerik és ezért nem is félik Istent. „Mert így szólt hozzám az ÚR, amikor rajtam volt erős keze, hogy tanítson engem, hogy ne járjak e nép útján:... amitől fél, attól ti ne féljétek, és ne rettegjétek! A Seregek URát, őt tartsátok szentnek, őt féljétek és rettegjétek (héberben: Ő a ti félelmetek és Ő a ti rettegéseitek)! Akkor szenthellyé lesz nektek.” (Ézs 8,12-14)

„Ne rettenj meg tőlük, mert közötted van az Úr, a te Istened, a nagy és félelmetes Isten.” (5Móz 7,21)

Valld meg te is hangosan: „Istenben bízom, nem félek (semmilyen rossz félelemmel), ember mit árthat nekem?!” (Zsolt 56,12).

„Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örvendezzetek remegéssel!” (Zsolt 2,11) - Milyen érdekes kombináció? Hogy tudok egyszerre félni és örvendezni? Hát pl. úgy illetve

akkor, amikor megúszol egy balesetet. Egyszerre lesz úrrá rajtad a dermesztő félelem, szó szerint leizzadsz, hogy akár meg is hallhattál volna, de rögtön megjelenik az öröm és a hála is, hogy megúszta a balesetet és élsz.

Sőt egyenesen azt állítja az Úr, hogy boldogok az istenfélők!

„**Boldog** ember az, aki féli az Urat, és parancsolataiban igen gyönyörködik.” (Zsolt 112,1)

„**Boldog** ember, aki mindig istenfélő, aki pedig megkeményíti szívét, bajba kerül.” (Péld 28,14)

„Mind **boldog** az, aki az Urat féli, aki az ő útjain jár!” (Zsolt 128,1)

Lehet, hogy az istenfélelem hiánya a te boldogtalanságod oka? Minden, beleértve az Istennel való kapcsolatodat is rólad szól, ahelyett, hogy Istenről, az ő dicsőségéről, az ő tervéről, akaratáról szólna?

Szóval kell-e még félnünk, kell-e még tartanunk Istentől, az ő gyermekeiként?

Nem!

Kell-e félnünk Istent? Igen! Következzenek hát a legfontosabb ÚSZ-i igék az Isten félelméről.

„**Az Úr félelmében** épültek és jártak, és a Szentlélek vigasztalása által számban gyarapodtak.” (Apcsel 9,31)

„Engedelmeskedjete egymásnak **Krisztus félelmében**.” Ef 5,21

„Mindenkit tiszteljete, a testvériséget szeresséte, **Istent féljéte**, a királyt tiszteljéte.” (1Pét 2,17) Ez ugyanaz a régi parancs: „Az Urat, a ti Isteneteket kövesséte, **őt féljéte**” (5Móz 13,4), „**Az Urat, a te Istenedet féld**, őt tiszteld, őhöz ragaszkodjál, és az ő nevére esküdj.” 5Móz 10,20

„Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki aszerint, amit e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a gonoszt. **Ismerve tehát az Úr félelmét**, embereket nyerünk meg” (2Kor 5,10-11)

„**Mivelhogy ilyen ígéreteink vannak**, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és **Isten félelmében vigyük véghez megszenteltetésünket**.” (2Kor 7,1)

„Azért, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nemcsak jelenlétemben, hanem sokkal inkább most távollétemben, **félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket**, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint.” (Fil 2,12-13)

Isten Nagy Történetének utolsó felvonásában is fontos szerepe lesz az istenfélelemnek. Ez alapján kerül majd sor a végső nagy megjutalmazásra: „eljött a te haragod és a halottak felett való ítélet ideje, hogy **jutalmat adj** [...] **azoknak, akik félik a te nevedet**, kicsinyeknek és nagyoknak...” (Jel 11,18)

„És megszólalt egy hang a trón felől: **Dicsérjétek a mi Istenünket** mindnyájan, ti szolgái, **akik félitek őt**, kicsinyek és nagyok!” (Jel 19,5)

Végszó:

„Mindezt hallva ez a dolgok summája: **Féld Istent**, és tartsd meg parancsolatait, mert **ez az ember legfőbb dolga!**” (Préd 12,15)